

I. POGLAVLJE

Princeza na nekom drugom planetu

Kažu da se mnogo toga može dogoditi tijekom ljeta.
Ili ne.

Prvi je dan četvrtog razreda i čini mi se da sam ista kao prošle godine.

A ni moja prijateljica Lali nije se promijenila.

“Bradley, ne zaboravi, ove godine moramo pronaći dečke”, govori paleći motor crvenog terenca koji je naslijedila od starijeg brata.

“Sranje.” Trebale smo naći dečke prošle godine pa nismo. Otvorim vrata i uđem, a pismo umetnem u knjigu iz biologije. Ondje mi ne može više naštetiti. “Ne bismo li napokon mogle pustiti tu temu na miru? Ionako već poznajemo sve dečke iz škole.”

“Zapravo, i ne baš”, kaže Lali dok prebacuje u rikverc, gledajući preko ramena. Od svih mojih prijateljica, Lali najbolje vozi. Otac joj je policajac i inzistirao je na tome da nauči voziti kad joj je bilo dvanaest, za slučaj da bude potrebno.

“Čula sam da je došao novi učenik”, kaže.

“Da, pa?” Posljednji klinac koji je došao u našu školu stalno je bio napušten i nikad se nije presvlačio.

“Jen P kaže da je sladak. Stvarno sladak.”

“Aha.” U šestom razredu Jen P bila je predsjednica kluba obožavatelja Leifa Garretta. “Ako i je zgodan, Donna LaDonna će ga se dočepati.”

“Ima neko čudno ime”, kaže Lali. “Sebastian nešto. Sebastian Little?”

“Sebastian Kydd?” dahnem.

“Tako je”, odvratila, zaustavljajući se na školskom parkiralištu. Sumnjičavo me pogleda. “Poznaješ li ga?”

Oklijevam držeći ruku na kvaki.

Srce mi bubnja u grlu, bojim se da će iskočiti otvorim li usta.

Odmahnem glavom.

Baš smo prošle kroz glavni ulaz srednje škole, kada je Lali primijetila moje čizme. Lakirane su i bijele, i na jednom prstu imaju rupu, ali su prave platforme iz ranih sedamdesetih. Zaključila sam da su čizme imale mnogo zanimljiviji život nego ja. “Bradley”, zausti, prezirno gledajući u čizme. “Kao tvoja najbolja prijateljica, ne mogu ti dopustiti da nosiš te čizme prvoga dana naše posljednje srednjoškolske godine.”

“Prekasno”, vedro odvratim. “Osim toga, netko mora nešto promijeniti ovdje.”

“Nemoj mi se promijeniti.” Lali prstima napravi pištolj, poljubi vrh kažiprsta i uperi ga u mene pa krene prema svom ormariću.

“Sretno, Anđele”, kažem. *Promijeniti*. Ha. Nema prevelike šanse da se to dogodi. Ne nakon pisma.

Draga gospođice Bradshaw, pisalo je u njemu.

Hvala vam što ste se prijavili na napredni ljetni tečaj pisanja Nove škole. Iako su vaše priče maštovite i obećavajuće, žalimo što Vas moramo obavijestiti da Vas u ovom trenutku ne možemo ponuditi mjesto u našem programu.

Pismo je stiglo prošli utorak. Za svaki slučaj, pročitala sam ga petnaestak puta, a onda sam ga morala odložiti. Nije da mislim da sam tako jako nadarena, ali barem jedanput u životu nadala sam se da jesam.

Doduše, nikome nisam rekla za to. Nisam nikome rekla ni da sam se prijavila, čak ni ocu. On je išao na Brown i očekuje da ću i ja ići. Misli da bih bila dobra znanstvenica. A ne uspijem li savladati molekularne strukture, uvijek se mogu odlučiti za biologiju i proučavati bube.

Na pola hodnika ugledala sam Cynthiju Viande i Tommyja Brewstera, zlatni par Castleburyja. Tommy nije previše bistar, ali igra centra u košarkaškoj momčadi. S druge strane, Cynthia je predsjednica četvrtog razreda i predsjednica organizacijskog odbora maturalne večeri, istaknuta članica srednjoškolskih vijeća, a do desete godine sakupila je sve izviđačke značke. Ona i Tommy u vezi su tri godine. Trudim se ne razmišljati previše o njima, ali moje prezime dolazi točno prije njegova po abecedi, pa moram imati ormarić do njegova i sjediti pokraj njega na zboru učenika. Tako sam praktično prisiljena svaki dan gledati njega i Cynthiju.

“Nemoj raditi one blesave face dok smo na zboru”, kori ga Cynthia. “Današnji dan mi je vrlo bitan. I ne zaboravi tatinu večeru u subotu.”

“A moj tulum?” pobuni se Tommy.

“Možeš imati tulum u petak”, prasne Cynthia.

U njoj možda i postoji prava osoba, ali ako i postoji, ja je nikada nisam vidjela.

Otvorim vrata ormarića. Cynthia iznenada podigne pogled i ugleda me. Tommy me pogleda praznim pogledom, kao da nema pojma tko sam, ali Cynthia je predobro odgojena da bi se tako ponašala. “Zdravo, Carrie”, pozdravi me kao da joj je trideset a ne sedamnaest.

Promijeniti se. To je teško izvesti u ovome malom gradu.

“Dobro došla u školu iz pakla”, iza sebe začujem glas.

To je Walt. On je dečko jedne od mojih ostalih najboljih prijateljica, Maggie. Walt i Maggie zajedno su dvije godine, i nas troje radimo gotovo sve zajedno. To zvuči malo čudno, ali Walt je gotovo jedna od djevojaka.

“Walte”, kaže Cynthia. “Baš tebe trebam.”

“Ako želiš da budem u organizacijskom odboru maturalnog plesa, odgovor je ne.”

Cynthia se pravila da nije čula Waltovu malu šalu. “Riječ je o Sebastianu Kyddu. Vraća li se zaista u Castlebury?”

Ne opet. Živci mi trepere kao lampice na božićnom drvcu.

“Tako Doreen kaže”, Walt slegne ramenima kao da ga uopće nije briga. Doreen je Waltova mama i savjetnica za profesionalnu orijentaciju u srednjoj školi u Castleburyju. Tvrdi da zna sve, i sve informacije

kojima raspolaže, bile one dobre, loše ili potpuno neistinite, prenosi Waltu.

“Čula sam da je izbačen iz privatne škole zbog dilanja droge”, Cynthia će. “Moram znati hoće li nam praviti probleme.”

“Nemam pojma”, odgovori Walt i nasmiješi joj se širokim, umjetnim osmijehom. Waltu su Cynthia i Tommy gotovo jednako iritantni kao i meni.

“Koja vrsta droge?” usputno ga pitam dok odlazimo.

“Analgetici?”

“Kao u *Dolini lutkica*?” Uz *DSM-III*, mali priručnik o mentalnim poremećajima, *Dolina lutkica* je moja najdraža tajna knjiga. “Gdje bi dovraga danas mogao nabaviti analgetike?”

“O, Carrie, ne znam”, odvratí Walt nezainteresirano. “Od svoje mame?”

“Sumnjam.” Pokušam izbaciti iz glave sjećanje na jedini susret sa Sebastianom Kyddom, ali ne uspijevam.

Bilo mi je dvanaest godina i upravo sam počela prolaziti kroz neku čudnu fazu. Imala sam mršave noge, ravne grudi, gustu kosu punu sitnih kovrča i dva prištića. Nosila sam naočale koje su bile popularne pedesetih i primjerak knjige *A što sa mnom?*, autorice Mary Gordon Howard, pun magarećih ušiju. Bila sam opsjednuta feminizmom. Moja majka preuređivala je kuhinju obitelji Kydd i svratili smo do njih da vidimo kako napreduju poslovi. Sebastian se odjedanput pojavio na vratima. Ničim izazvana, izvalila sam: “Mary Gordon Howard vjeruje da se većina oblika spolnog odnosa može klasificirati kao silovanje.”

Na trenutak je zavládala tišina. Gospođa Kydd se nasmiješila. Bio je kraj ljeta i njezinu preplanulu put naglašavale su zeleno-ružičaste kratke hlače ukrašene viticama. Nosila je bijelo sjenilo i ružičasti ruž za usne. Moja je majka uvijek govorila da gospođu Kydd smatraju velikom ljepoticom. “Nadam se da ćeš drugačije razmišljati kada se udaš.”

“Ne namjeravam se udati. To je legalizirani oblik prostitucije.”

“O, Bože.” Gospođa Kydd se nasmijala, a Sebastian, koji je zastao na dvorištu, rekao je: “Ja idem.”

“Opet, Sebastian?” gospođa Kydd viknula je pomalo razdraženo. “Ali Bradshawi su tek stigli.”

Sebastian slegne ramenima. “Idem do Bobbyja svirati bubnjeve.”

Širom otvorenih usta, šutke sam gledala za njim. Očito je da Mary Gordon Howard nije nikada upoznala Sebastiana Kydda.

Bila je to ljubav na prvi pogled.

Na zboru učenika sjela sam pokraj Tommyja Brewstera, koji je bilježnicom udario klinca ispred sebe. Jedna djevojka hodala je niz prolaz i raspitivala se ima li netko tampon, a dvije djevojke iza mene šaputale su o Sebastianu Kyddu koji, kako se čini, postaje sve ozloglašeniiji svaki put kada netko spomene njegovo ime.

“Čula sam da je otišao u zatvor...”

“Obitelj mu je izgubila sav novac...”

“Nijedna djevojka nije ga uspjela zadržati dulje od tri tjedna...”

Izbacujem Sebastiana Kydda iz glave pretvarajući se da Cynthia Viande nije moja školska kolegica nego čudna vrsta ptice. Habitat: gdje god je žele. Perje: suknja od tvida, bijela košulja i pulover od kašmira, udobne cipele i ogrlica od bisera koji su vjerojatno pravi. Prebacuje papire iz jedne ruke u drugu, i povlači suknju prema dolje. Možda ipak je nervozna. Znam da bih ja bila. Ne bih željela biti, ali bila bih. Ruke bi mi se tresle, a kad bih progovorila, cicala bih. Poslije bih se mrzila što nisam preuzela kontrolu nad situacijom.

Ravnatelj, gospodin Jordan, prišao je mikrofonu i počeo govoriti hrpu dosadnih stvari o tome kako moramo na vrijeme dolaziti na nastavu, pa nešto o novom kaznenom sustavu, a nakon toga gospođa Smidgens obavijestila nas je da školski časopis *Muškatni oraščić* traži novinare i kako ćemo u ovoj godini broju moći pročitati iznimnu priču o hrani u kantini. Naposljetku je do mikrofona došla i Cynthia. “Ovo je najvažnija godina u našim životima. Na samome smo rubu velikoga ponora. Za devet mjeseci, naši će se životi zauvijek promijeniti”, kaže kao da misli da je Winston Churchill ili netko sličan. Gotovo očekujem da doda kako se ne moramo bojati ničega osim straha, ali umjesto toga nastavlja: “Dakle, ove je godine sve posvećeno maturantskim trenucima. Trenucima koje ćemo pamtiti zauvijek.”

Odjedanput joj je izraz lica postao zlovoljan jer je primijetila da su se sve glave počele okretati prema sredini gledališta.

Niz prolaz se spušta Donna LaDonna. Odjevena je kao mlâda, u bijelu haljinu s dubokim V izrezom. Njezin bujni dekolte naglašava sîćušni dijamantni križ koji visi na laganom lančiću od platine. Koža joj

je poput alabastera; svaki put kada pomakne ruku, nekoliko srebrnih narukvica zazvoni poput zvona. Gledalište utihne.

Cynthia Viande nagne se prema mikrofonu. “Zdravo, Donna. Drago mi je da si uspjela doći.”

“Hvala”, odgovori Donna i sjedne.

Svi se nasmiju.

Donna kimne prema Cynthiji i lagano mahne rukom kao da joj želi reći da nastavi. Donna i Cynthia su prijateljice na onaj čudan način na koji su cure prijateljice kada pripadaju istom društvu, ali se zapravo baš i ne vole.

“Kao što sam govorila”, Cynthia počne, pokušavajući opet pridobiti pozornost publike, “ove je godine sve posvećeno maturantskim trenucima. Trenucima koje ćemo pamtiti zauvijek.” Prstom uperi u tehničara i iz zvučnika se začuje pjesma *The Way We Were*.

Zastenjem i zarijem lice u bilježnicu. Počnem se smijuljiti zajedno sa svima, a onda se sjetim pisma i opet sam utučena.

Ali uvijek kada se loše osjećam pokušavam se podsjetiti na ono što mi je jedanput rekla jedna djevojčica. Bila je puna osobnosti – toliko ružna da je bila zgodna. I bilo je očito da je i ona toga svjesna. “Carrie?” upitala me je. “Što ako sam na nekom drugom planetu ja princeza? A na ovom planetu to nitko ne zna?”

To me pitanje još uvijek nekako potrese. Mislim, nije li to točno? Tko god da jesmo ovdje, negdje drugdje možda smo princeze. Ili spisateljice. Ili znanstvenice. Ili predsjednice. Ili što god želimo biti, a drugi nam govore da to ne možemo postati.